

ĎOĎOVE DENNÍKY Z CIEST

URAL 2012

denník

Heidelberg, 2014

Prepísal: ĎoĎo

Contents

Úvod	3
Úvod Úvod	3
Nultý deň - 09.03.2012, piatok	3
Prvý deň - 10.03.2012, sobota	4
Tretí deň - 11.03.2013, nedeľa	5
Tretí deň - 12.03.2012, pondelok	6
Štvrtý deň - 13.03.2012, utorok	6
Piaty deň - 14.03.2012, streda	7
Šiesty deň - 15.03.2012, štvrtok	8
Siedmy deň - 16.03.2012, piatok	8
Ôsmy deň - 17.03.2012, sobota	9
Deviaty deň - 18.03.2012, nedeľa	9
Desiaty deň - 19.03.2012, pondelok	10
Jedenásty deň - 20.03.2012, utorok	10
Dvanásty deň - 21.03.2012, streda	11
Trinásty deň - 22.03.2012, štvrtok	12
Štrnásty deň - 23.03.2012, piatok	13
Pätnásty deň - 24.03.2012, sobota	15
Šestnásty deň - 25.03.2012, nedeľa	16
Sedemnásty deň - 26.03.2012, pondelok	17
Osemnásty deň - 27.03.2012, utorok	18
Nové skúsenosti	19
Záver	20

Úvod

Vo všetkých denníkoch, ktoré som doteraz písal (veľa ich nebolo :)), som nejakým spôsobom robil cenzúru. Hlavne pokiaľ sa jednalo o tripy, na ktorých som nebol sám, ale na ktorých som stretol ľudí a zažil situácie ktorých publikovanie by nebolo vhodné, spoločensky únosné alebo by niekomu mohlo spôsobiť problémy v práci.

Rovnako som občas vynechal svoje vlastné myšlienky. Dôvodov sa na to nájde niekoľko. Či už viac alebo menej pochopiteľných.

Toto je môj prvý – a dúfam že aj posledný – denník, ktorý sa chystám prepísať doslovne. Po návrate z Uralu som si myslel, že prejde pár mesiacov a na niektoré veci sa bude patriť zabudnúť. Avšak nasledujúce mesiace ukázali len to, že niektorí jedinci, si jednoducho cenzúru nezaslúžia.

Keďže sú takmer 2 roky po Urale, mnohé som už zabudol. Avšak som rozhodnutý, že tento denník prepíšem doslovne bez ohľadu na to, čo v ňom bude a koho sa to môže dotknúť. Ak uznám za vhodné pridať nejaké technické vysvetlivky, tak budú vždy pridané ako poznámka pod čiarou.

3.2.2014 Pred prepisom denníka.

Úvod Úvod

Ak má človek pocit, že si nemôže dovoliť dovolenku, znamená to, že je najvyšší čas aby na nejakú vypadol.

Na Ural ma ukecal Janči v lete 2011. Najprv som že super, no potom začali pochybnosti. Či to nie je veľa, či je to bezpečne, či sa nezrúti svet ak sa na 3 týždne vytrepem preč. To boli správne úvahy, ktoré ma utvrdili v tom, že tam ísť musím, či sa mi chce alebo nie.

V konečnom dôsledku cesta do Nórska v 1992, keď som z podobných dôvodov chcel vystúpiť v Margecanoch z vlaku, no našťastie nevystúpil, mi prikázala na Ural ísť. Viem, že o par týždňov budem písať, že to bolo to najlepšie čo som mohol spraviť.

Nultý deň - 09.03.2012, piatok

Vstal som dosť nachcípáný. To mi fakt nebolo treba. Toto nebude cesta, kde môžem prvé dni nič nerobiť. Každodenná makačka na lyžiach. Kde budem dvoch ľudí brzdiť.

Keďže som bol v práci, tak som doobeda pracoval, cez obed dokúpil posledné veci. Večer som sa začal seriozne baliť – prekladajúc to horúcim

čajom – a asi o jednej som bol hotový. Budík som nastavil na šiestu, hodil so seba ďalšiu dávku C-čka a šiel spať.

Celom som zabudol, že večer som prežil ťažké zklamanie z toho, že diaky, ktoré som kúpil, ostali doma. Ani môj, ani Peťov Pentax – požičaný na poslednú chvíľu – nefungoval. Google povedal, že viacero ľudí zažilo to, že Pentax, ktorý pár rokov stál, nebol schopný rozbehnúť motorček uzavierky. To ma dosť sklamalo. No ale čo už, svet sa nezrúti, nafotím inokedy. A aspoň toho budem vláčiť menej.

Prvý deň - 10.03.2012, sobota

Bol to blbý nápad budík na 6:00. O 6:30 som nejak vstal. S Majou sme poraňajkovali. Zakázala mi zamrznúť a povedala, že ak sa nevrátim, tak sa odsťahuje do Zürichu. To neznie až tak zle :)

Umyl som si naposledy v marci vlasy a ani neviem ako a bolo 8:00. Rozhodne som sa necítil zdravý. Dúfal som však, že 2 dni na cestách to spraví.

Maja ma odprevadila na bus do Wiedne, aby mala istotu, že som si to nerozmyslel, a šlo sa. Radšej som chcel byť na letisku kúsok skôr (1.5 hod.), v prípade problémov s batožinou.

S batožinou problém nebol. Na moje obrovské prekvapenie, môj ruksak mal 20.0 kg. Príručnú, ktorú tvoril 60 l loďák so snád 12 kg nákladu, našťastie nikto nevážil. Pri nastupovaní do lietadla ma čosi osvietilo a nastúpil som medzi prvými. Našťastie. Bol to malý Embraer 190 a neviem, čo by som s loďákom robil, ak by som prišiel na konci.

Celý let som čajkoval a citrónoval. Trochu sme meškali, No bolo to v rámci normy. V rámci normy nebola moja batožina, ktorá keď konečne vyliezla, tak nemala ani lopatu, ani cepín. A čo bolo najhoršie, boli utrnuté príchytky z nových krásnych gumičiek so štýlovým dreveným gombíkom. Po chvíli mi lopatu aj cepín doniesli. Asi sa im to tam niekde zaseklo a celé vytrhlo. Letisko ...

Nejak som to opravil a pobral sa von. Colníci sa na mňa divne dívali, no nepovedali ani slova. Odignoroval som dav taxikárov a našiel bankomat. Zabezpečený rublami a ignorujúc ďalších taxikárov som sa pobral na vlak.

Angličtina nie je použiteľná ani na letisku a tak som veľmi rýchlo prepel na ruštinu. Kúpil som kombinovaný lístok vlak-metro a stihol vlak o 5 minút. Každopádne chodí každých 30, no oproti plánu som už meškal kôli meškaniu lietadla a batožiny. No stále v pohode.

Presun na metro bol fyzicky náročný. Loďák sa niesol jednou rukou blbo. V druhej boli lyže a boli to stanice typu Mustek, kde z trasy A na B treba

veľa šlapať.

S pol hodinovým meškaním som bol na Jaroslávskom vakzale. Chvíľu som blúdil, chvíľu som hľadal a zistil som, že som tam prvý. Tak som sa zložil aby som si po makačke s jemnou teplotu oddýchol.

Šiel som teda vybrať lístky. Mali sme kúpene cez Internet. V Rusku to znamená, že potom, na základe kódu a pasu vydajú skutočný lístok na ktorejkoľvek stanici. Tolko teória. Na moje veľké počudovanie, prax bola úplne rovnaká.

O pol ôsmej mi Janči napísal, že po ôsmej sú tam. O 20:15 prišli ako na koni, obvešaní fľašami normálneho benzínu, keďže technický nezohnali. Nechápeť ako prešli cez všetky tie kontroly na stanici.

Chlapci sa zložili a začali kecať. Kúpili sme dačo pod zub. Keď už pomaly bolo treba ísť na vlak, Janči začal riešiť úschovu krabice v ktorej niesli lyže. Nevyriešil síce nič, no aspoň sme dobehli na vlak polomtrvý v poslednej chvíli. Do značnej miery za to mohol aj fakt, že sme boli na vozni č. 1 hneď za lokomotívou, za ktorou bolo ďalších min. 30 vagónov¹. :)

Dotrepali sme sa na svoje miesta, poodkladali benzín — nenápadne tak ako sa len nenápadne 12 litrov benzínu odložiť dá — a nejak sme sa uložili. V našom oddieli sme mali chlapíka hneď z Moskvy a ide do Vorkuty.

Bez dlhých rečí sme sa pobrali spať. Ja som v podstate po ničom inom ani len netúžil. Teda ešte po výsledku volieb. Vo vlaku bolo horúco, čo bolo super. Veril som, že za 36 hodín budem ako tak zdravý.

Druhý deň - 11.03.2013, nedeľa

Ráno som pozrel SMS. Výsledky volieb po uzavretí volebných miestností: Smer, KDH, OĽ, Most, SDKU, SaS a SMK. Hm, SMK tam byť nemuselo, no dôležité je, že je von Slota a Smer nemá väčšinu.

Vonku bol krásny slnečný deň a všade meter snehu. Ruská rovina, lesy, proste idilka. No prišla druhá SMS, s reálnymi, a to už radšej tú SMK, keďže Smer, KDH, OĽ, Most a SDKU. Smer má väčšinu a keďže sa nedostala ani SaS tak kto vie či nie aj ústavnú.

Ináč ale prebiehal deň v úplnej pohode. Čítali sme, študovali, pili čaj. Vonku asi -5, úplne nádherné počasie. Uvidíme čo bude o 24 hodín a o takmer 2000km severnejšie.

¹Pri dĺžke jedného vagóna asi 20 metrov to bol slušný pol kilometrový beh s plnou poľnou ...

Tretí deň - 12.03.2012, pondelok

Janči vstal povinne skôr, aby sa nejak normálne stihol zbaliť. Keď som otváral oči, už sa balil.

Dal som si čajík, müsli a provokoval otázkami typu: Dobališ to na stanici? Nakoniec sme to aj s 15 min. rezervou zvládli.

Na stanici sa na nás trochu divne dívali a hneď sa pritrafil nejaký Juri, ktorý sa s nami chcel fotiť. Vraj tu veľa takých ľudí nechodí. Pred rokom boli Nemci, išli na džípoch až do Nemecka. Poznámku, že za 70 rokov by som sem došiel aj peši, som prehltol.

Nahodili sme sa a šli. Keď sme sa dostali mimo domy – za zvuku štekajúcich psov – tak sme sa nepotešili. Les a sypký sneh. Tým sme sa teda rozhodne 60 km trepať nechceli. Našli sme lesnú cestičku naším smerom, no ta po chvíli narazila na normálnu cestu. Keďže náš smer, tak sme šli po ceste, ktorá sa nezdala veľmi posypaná a po udupanom snehu to šlo. Trochu predsa len posypaná bola, lebo po chvíli sme všetci roztrhli sáčky v ktorých boli naše vaky. A to som mal hrubý cementák. Tak sme cestu opustili.

Po chvíli brodenia sme natrafili na stopu po skútri. Opeť šla približne naším smerom, tak sme neváhali.

Takto sme zmákli asi 10 km. Občas po pláňach, čo sú v lete močiare, občas lesom. Keď sme mali stopu, šlo to, no mimo nej dosť ťažko, takže nejak sme neriešili, že nás to zatiahlo južnejšie než sme chceli.

Keď sa začalo stmievať, zabalili sme to, lebo Janči chcel prvý krát stavať stan za svetla. Postavili sme stan a šli variť. A vtedy som zažil totál trapas. Môj benziňák nefungoval. Nešla pumpa. To som síce rýchlo spravil, no potom vytekal benzín vedľa kohútika. Na zomretie o hlade a smäde to síce nie je, ale ...

Odišiel tesniaci krúžok. Pár rokov to stálo a mne ani len nenapadlo to skúsiť. Veď stále 100% fungoval. Ano, no pravidelne som ho používal. Celý večer som sa to pokúšal opraviť pomocou Jančiho náhradných dielov, ale hold, iný varič.

Zaspával som totálne znechutený. Nakoniec mi dvihla náladu polárna žiara, ktorá sa krásne rozprestierala na celej severnej oblohe.

Štvrtý deň - 13.03.2012, utorok

V noci vonku -23 stupňov. Keď sme vstali, bolo už len -20 a s východom slnka to prudko stúpalo. V stane bol ťažký teplotný komfort a Janči mal vnútri spacáku 30 stupňov. Fuj.

Kým sme vypadli, bolo 10. Toho som sa najviac bál. Tuna sú rozhodne

rezervy. Cesta ako včera. Šli sme po skútroch, hoci šli trochu na juh, no šli sme 3 krát rýchlejšie ako v hlbokom a boli sme podstatne menej unavený.

Asi po 6 km sme dali pauzičku. Príroda nádherná. Skonštatovali sme, že ďalej na juh nesmieme. Narazili sme na rovný výsek v lese, tak sme šli pár km ním. Došli sme k rieke a tam sa stala strategická chyba. Pokračovali sme ďalej miesto na sever². Pár hodím sme strávili brodením v snehu a boli sme mŕtvi.

Zistili sme, že sme 9 km na juh od chcenej trasy a pred nami kilometre hustého lesa. Jediné pozitívum bol potok s vodou. Našli sme pri ňom stopu skútra a keďže šla na sever, tak sme po nej pomaly šli.

Na jednom mieste som si všimol výrez v lese smerujúci SSV³. Tak sme sa rozhodli to tam zabaliť a ráno vyliezť ten kopec a ísť výrezom.

Večer sme poriadne navarili, spravili sme oheň a urobil som varič. Test radšej až ráno, nech mám pekný večer.

Piaty deň - 14.03.2012, streda

Vstali sme skoro. Aj tak sme vypadli až o 10:00. Najväčší moták je Janči. Varič nabehol a zhasol. Takže stále nejaký problém, no neviem aký.

Pred odchodom sme ešte využili prítomnosť tečúcej vody a zásobili sa čajom na 100%. Vyrazili sme výsekom a km ubiehali. 4km sme mali co by dup. Dali sme pauzu a zasa začali riešiť, kde to vlastne sme, lebo kompas ukazoval iný smer než mapa, GPS tiež neistota . . . Po 10 minútach nám zaplo, že sme príliš ďaleko na severe a odchýlka kompasu hrá významnú rolu. Je takmer 20 stupňová!!! Odrazu mapa sedela s realitou, výsek v lese s mapou a pochopili sme, prečo sme zašli tak ďaleko na juh. Šli sme síce na východ, no bol to takmer juhovýchod.

Po ďalších 4km sme boli pri rieke presne podľa plánu. Tam sme otočili do prava, vyšli z lesa a pred nami sa vynoril nádherný pohľad na hrebeň Uralu. Krása. Išli sme takto pár km. Narazili na posledný les, ktorý sme sa nakoniec rozhodli prejsť križom. Aj preto, že naša dolina bola presne za ním.

Lesom sme sa brodili dlhšie, takže na jeho druhej strane sme povedali, že dosť. Bol to posledný hustý les pred Uralom, tak sme to chceli využiť.

Múdro sme spravili. Postavili sme stan, Janči šiel variť a jeho varič nič. Hodnú chvíľu s ním maturoval no nič. Ja so svojím tiež nič. Mišo nazbieral dosť dreva, tak sme varili na dreve a špekulovali čo ďalej. Ak sa nepodarí spraviť variče, tak musíme zmeniť plán.

²Znie mi to divne ale netuším čo som vlastne chcel napísať . . .

³Severo-severovýchodne . . .

Šiesty deň - 15.03.2012, štvrtok

Noc bola v pohode. Ráno sme vstali s tým, že kým nespravíme variče, nejdeme ďalej. Jančiho varič vyriešila nová pumpa. Ja som zistil že druhá dýza je ešte menšia, takže posledná možnosť bola upchatá trubka. A posledný spôsob ako ju uvoľniť bolo všetko nahriať. Bola to taká slámka 4 topiaceho sa.

Jančiho varič šiel, tak som to celé nahrial. Pod tlakom to z každej strany prskalo. Potom som to hneď poskladal, pustil benzín a ten krásne vystrekol. Varič šiel jak píla.

Tešiaca sa sme pozabudli na čas a vypadli až o 12:00. Šlo sa ale ľahko. Km ubiehali, počasie sa sralo a Janči trochu brzdil.

Po 13 km, keď flek bez vetra bol v nedohľadne, som našiel tvrdý, hlboký sneh. Tak sme zaflekovali a začali stavať veternú stenu. Vyrezával som pílkou kvádre a Mišo to staval. Je to celkom umenie, lebo sneh má rôzne vrstvy a ak je kváder cez vrstvy, tak je nestabilný. Každopádne Mišo to nestaval presne a tak bola stena samá diera. Chceli sme to ešte upchať po tom no kašľali sme na to. Aj tak to slušne chránilo no jemný sneh poletoval kade tade.

Začal som variť na svojom, no bol očividne pomalší než Jančiho. Každopádne večera bola. Potom chvíľu varil aj Janči. Posledný liter napriek rýchlosti 3x väčšej Janči odmietol a tak som varil ešte pol hodku. Kosa už bola riadna, hlavne na nohy. Výsledok bol omrznutý malíček na ľavej nohe.

Siedmy deň - 16.03.2012, piatok

Bolel celú noc a ráno bol 2x väčší. Našťastie červený a citlivý, takže amputácia nebude nutná.

Počasie bolo nanič. Vietor, sneh, viditeľnosť tak do 15m. Zbalili sme, dohodli sa, že musíme ísť spolu a vyrazili popri Urale dúfajúc, že trafíme správnu dolinu. Prekvapivo sme v tom počasí zastali až po 7km. Viditeľnosť sa jemne zlepšila. Chvíľu sme špekulovali že kadiaľ, no po asi 1–2km sme sa dostali na hranu jazera, čiže tam kam sme chceli, a zabočili sme do prava do vnútra horstva.

Spravili sme po "rovine", ktorú s prižmúrením oboch očí možno nazvať jazerom, ďalších 7–8km a cca na 15-ke sme to zabalili. Našli sme väčší závej na zväčšenej strane a trochu sme sa do ňo zakopali a spravili stan. Janči jak furt.

Ja som oznámil, že kôli omrzline varím zastrčený v stane. Tak som sa tam nasúkal, rozbalil varič a ten nič. Po chvíľi špekulovania som zistil, že

trubka. Napadlo mi to, čo naposledy, že nahriať. Poprosil som Jančiho, ktorému varič šiel. Tak že hneď len povarí túto vodu. Po pol hodine sa situácia opakovala. Medzitým už vodu navaril zo 2x. Po ďalších 10 minútach bolo zasa to isté. To už ma vytočilo, keďže mu stačilo jednou rukou zdvihnúť hrniec a druhou nad plameňom nahriať trubku. Tak som to celé zabalil a šiel bez slova a večere spať. Nášmu jedináčkovi to ani len nedošlo.

Ôsmy deň - 17.03.2012, sobota

Ráno bolo bezvetrie. Závej, v ktorom sme mali vykopanú dieru, trochu klesol a oprel sa o stan. Aj kuchyňa sa zmenšila.

Ako vždycky, nekonečný príbeh vytrepať sa. Neriešil som už a snil si spacák na slnku za jemného vetra. Čakalo nás 4km do kopčeka na hranicu Európa-Ázia. A potom už len dole. Jemne.

Počasie bolo úplne katalogové, 20cm prašanu. Šlo sa v pohode. Hory už boli všade kolo nás a bolo to úžasné. Poobede sme dali vynútenú pauzičku, lebo Mišo má problém s kolenom. Snáď sa to zlepší, lebo ináč to môže byť problém.

Dali sme 15km. Do lesíka, kde sme chceli dôjsť, sme už nedošli. V takom ako kráteriku sme postavili stan a jemne zmenili plány, lebo začala prudko klesať teplota. Bolo -25 a bol ešte len večer. Tak sme minimalizovali varenie a naobliekaní chodili sem tam aby nevychladli nohy. Čakali sme veľmi chladnú noc.

S Mišom sme zaliezli prví. Janči ešte von robil jeden čaj a pozoroval hviezdy. Boli sme zababušení po uši a spali keď došiel Janči a po asi 15 min. vytiahol Miša zo spacáku nech mu natrie chrbát Fenistilom.

Deviaty deň - 18.03.2012, nedeľa

Ráno bolo v znamení nefungujúcich varičov. Pri balení nám takmer zobralo stan. Ešte že to Mišo zachránil elegantnou rybičkou. V noci bolo kolo -25°. Tuna na Ázijskej strane je chladnejšie a menej fúka. Pobrali sme sa plánovanou trasou s tým, že ak bude les, opravujeme variče.

Cesta nič moc, keďže tuna nejak nefúka, takže mäkký sneh a kamene. Ale dalo sa. Šlo to nesúrodým terénom, malé kopčeky, no dostali sme sa do doliny, ktorá ide pod Pajer a našli v nej aj malý kúsok lesa po trase na 11. km. Bolo to super, keďže sme nemuseli zachádzať a aj nejaké km sme prešli.

Drvo, oheň, varenie vo veľkom, oprava varičov. V skratke večer. Vonku -20° a my sme sa sušili a vyhrievali a napchávali. Nezabudnuteľna spomienka

mi ostane vo forme obhorenej papuče od lyžiarky.

Desiaty deň - 19.03.2012, pondelok

Ráno sme vstali o pol ôsmej. Nevarili sme, no aj tak sme vyrazili až pred desiatou. Moták Janči sa proste nevie rýchlo zbaliť. Súčasne nedokáže akceptovať, že by mal vstať skôr než ostatní . . .

Začali sme zostupom z kopca, ktorý nas prekvapil roklínkou na konci. Našťastie sme boli blízko dobrého vchodu a východu. Mne sa nejak nechcelo, tak som sa tam vliekol pomaly. Šli sme takým kopcovitým terénom smerom do doliny ktorá vedie pod Pajer. V jednom mieste medzi dvomi kopcami som mal pocit, že ideme príliš do ľava. spýtal som sa, či nie sme v zlej doline, vraj nie. Na najbližšej prestávke moták zahlásil, že sme v zlej doline. Skoro som dostal infarkt a prebral som sa.

S Mišom sme sa jali zisťovať kde sme. Nakoniec som zobral kompas a klasicky — nie s GPS — nás zorientoval. Boli sme v správnej doline. Každopádne už prebratý som začal šľapať. Km ubiehali, dolina sa zužovala ako mala a nakoniec sme dali 16km. Keďže fúkalo dole dolinou, našli sme poriadny prevej a do ňo zo záveternej strany trochu zakopali a postavili stan a kuchynku. Keďže fúkalo, tak od snehu bolo všetko. Aj my.

Bolo -14° a morálka opadla, lebo sníme o posteli kde nefúka a nesneží. Dúfame, že zajtra bude lepšie počasie, lebo dnes poobede bol humus . . .

Jedenásty deň - 20.03.2012, utorok

Ráno sme vstali akčne. V noci sa prevej, pod ktorým sme spali, trochu zväčšil a časť sa zosypala na stan. Zavalilo to tak tretinu stanu s Jančim, ktorý spal výnimočne na kraji. Janči sa nemohol pohnúť, ja som držal sneh a Mišo hnal von. Janči sa nezmohol ani len na jeden zo svojých pokrikov typu "No pain!!!" (Rocky IV), ktorými nás na Urale obšťastňoval. Miesto toho ho chytala panika, hoci ako Mišo zistil, ďalší zosun nehrozil. Chudák stan.

Každopádne o pol ôsmej sme boli všetci von. To sa nám doteraz nepodarilo. Deň bol katalógový a dúfali sme, že dnes dáme Pa-ger. Okolo 9:00 som sa Jančiho spýtal, či môžeme ísť. Povedal, že len lyže, a môžeme. Tak som vyrazil. Po pár min. a pár 100m som sa obzrel. Mišo bol za mnou, Janči nikde. Len som prehltoľ a šiel ďalej. Za rohom sa otvárala finálna dolinka pred Pa-gerom a výstupový skok, ktorý nebol na mape jasný. A to bol kameň úrazu.

Keď som to zbadal, tak prvé čo mi napadlo bolo, že ideme s5. Pred nami

asi 100m stena. Leziteľna, no nie bez vybavenia a s ľuďmi bez skúsenosti. Došiel Mišo. Tiež na to pozeral ako bača na Tuzex. Z prava to vyzeralo, že by to snáď bolo možné, no povedali sme si, že uvidíme z bližšia. Pobrali sme sa pomali ďalej, keďže Janči sa ešte len pohol z miesta kde sme spali.

Špekuloval som čo ďalej. Vyzeralo to riskantne. S Mišom by som si trúfol, ale s Jančim, ktorý na 2m 3x zakopne, oleje vodou Miša a roztrhne stan ...Ešte bola alternatíva obísť to z prava vrchom. Rozhodol som sa nechať to na nich.

Došli sme pod. Povedal som, že buď z prava priamo, ale chcem vidieť, ako si pred tým vyskúšajú pád, alebo to obídeme vrchom, čo je kus naokolo. Rozhodli sa to obísť.

Začali sme na lyžiach, no po chvíli to bolo príliš riskantné, tak lyže dole, mačky a davaj. Boli sme s Mišom asi v polke kopca a Janči stále nič. Nemohol v svojom batohu nájsť mačky. Komu by ráno pri balení napadlo, že dnes ich bude treba. Nakoniec vyrazil a spravil múdru vec – dal si vak na ruksak. Ťahať ho za sebou bola vražda a hore som mal dosť. Bolo to 400 výškových metrov asi tak 50 – 60° svah.

Janči keď vyšiel hore – čo bolo na koniec v celku rýchlo – to zabil konštatovaním, že horolezcom teda nebude, lebo to je náročné. Nikdy by mi nenapadlo, že niekto si príde na Ural skúsiť, či lezenie je šport pre ňo.

Hore bola planina, po ktorej sme šli par 100m, až sme zistili, že ďalej to nejde. Pred nami cez dolinu bol krásne nasvietený Pa-ger, no po hrebeni sa k nemu nedalo. Jediná cesta bola zostup na ten skok, ktorý sme chceli obísť. Takže znovu mačky, cepín a hor sa dole. Po tejto akcii ani Mišo, ani Janči už na Pa-ger ísť nechceli. Chceli len prejsť sedlo do Európy, prespať a ísť domov. Ešte ráno mali pri tom obaja reči, že ak sa nepodarí dnes, tak zajtra vstať a na ľahko vybehnúť. Už o tom nepadlo ani slovo. Asi to bolo dané aj tým, že výstup na Pa-ger z tejto strany bola taka trojková cesta a chlapci zvažili reálne svoje možnosti počas cvičnej obchádzky.

Prešli sme sedlo do ktorého to chcelo vyliezť asi 200 v.m. a zišli sme do Europy. Pred nami bola pohodlná dolina ktorá ani nebola príliš dlhá. Našli sme miesto na stan, potom sme ho zrušili a šli inde.

Večerali sme nie úplne podľa plánu, lebo zasa nešiel varič. Unavený sme zaľahli. Von bolo klasicky okolo –20 a plán bol ráno opraviť varič a vyraziť. Janči vzal niektoré komponenty do stanu na noc.

Dvanásty deň - 21.03.2012, streda

Nepomohlo. Ráno sme sa serinkali s varičom, ja som ešte v stane nahrieval jednotlivé časti, no získali sme len to, že trochu šiel. Tak sme spravili aspoň

trochu vody na cestu s tým, že spať musíme pri lese. Počasie nám prialo aj dnes, no napriek tomu nikto nechcel ísť na Pa-jeť.

Koniec doliny bol po 6 km. Zišli sme z asi 700 m.n.m. do nejakých 300 m.n.m. Bolo tam treba ísť do prava na sever, no les sa čítal na západe. Bola by to dosť zachádzka. Nakoniec po preskúmaní ďalekohľadom a pozornom prezretí mapy, sme došli k tomu, že aj to, čo je v dialke na severe, sú nejaké stromy a teda pôjdeme tam. Odhad bol, že je to nejakých 6 km.

Tak sme šľapali bielou, jemne zvlhčenou pláňou a kde nič, tu nič, pre do mnou kajt. Pozrel som lepšie či nie som zhulený, a trochu som bol, keďže nebol jeden, ale rovno dva. Došli k nám. Nejaká partia rusov sa niekoľko dní prevážala na lyžiach za kajtami. Trochu sme pokecali, povedali nám, že vlak z Eleckej ide o jednej a tretej. Viac som sa nedozvedel lebo Janči im skákal do reči a menil tému.

Po chvíli som začal mrznúť a pobral sa ďalej. Nebolo to 6 km ale 8 a bez vody sme mali dosť. Došiel som prvý, nachystal nejaké drevo nech je rýchlo nejaká voda a začal kopať jamu na oheň. Došiel Mišo a začal ďalej zbierať drevo. Došiel Janči, najprv sa teplo obliekol, lebo prácou sa nezahreje, potom si sadol a začal papať keksík. Ako vždy, no už ma to nerozčuľovalo.

Mišo spravil oheň a ja som začal variť vodu, keďže som slúbil. Pozalieval som chlapcom večere, narobil vodu na prvý čaj. Medzitým som odskočil sa vybalíť do stanu. Pri vchode bol ako vždy hodený Jančiho vak. Dal som ho nabok a na druhú stranu a do stredu, kde máme hlavy, som poukladal všetky svoje veci a šiel som variť ďalej. Keď mali chlapci všetko, tak som začal variť svoju večeru. Keďže dosť hnusne dymilo, šiel som ju zjesť k stanu. Tam som si všimol, že všetky moje veci, sú vyhodnené na bok a Janči je krásne v strede. Začal mi stúpať krvný tlak, už toho bolo dosť. Dojedor som a ľahol si spať. Došiel Janči, či nedovarím vodu. Povedal som, že sa správam ako on a kašlem na to. Nadávajúc utekal k Mišovi, že Dožo nevarí vodu. Tak mi vynadal aj Mišo. Poriadne sme sa pohádali a uzavrel som to tým, že nech spravia vodu sebe a na moje termosky kašlú.

Bol som rozhodnutý, že na druhý deň ráno si spravím vodu pre seba, vezmem svoje veci a idem po svojom až do Eleckej. Na takéto tripy sa so 7-ročným rozmazleným a lenivým deckom nechodí.

Trinásty deň - 22.03.2012, štvrtok

Ráno klasicky vstavačka. Ja som si nazbieral drevo, roztopil sneh na raňajky a spravil ešte liter teplej vody do termosky na cestu. S tým by som mal dôjsť. Vyložil som zo svojho vaku 4l benzínu čo som nosil celý čas a 1.5l čo som zobral pár dní do zadu Mišovi, ktorý mal problém s kolenom.

Mišo začal diplomaticky, že teda aký dnes plán. Oznamoval som mu, že im nemienim byť na obtiaž a idem po vlastnej osi až do Eleckej. To sa mu nepáčilo, no zamotal sa do toho Janči a zasa sme sa pohádali. Janči dosiahol vrchol primitivizmu, keď mi vykričal, že vraj som ich vyžieral. To mu už aj Mišo povedal, nech sklapne a nerozpráva chujoviny. Svojím spôsobom ma už chlapec ani neprekvapil⁴. 4l benzínu si zobrať odmietol.

Vybrali sme sa nakoniec spolu s tým, že nejak to doklepeme. Po pár km sme stretli zasa Rusov na kajtoch ako kolo nás preleteli. Mali dobrý vietor. Potom sme si všimli na ľavo pre nami stany Nencov. Tak sme sa tam pobrali. Došiel som prvý s tým, že mám zbytočný benzín, či nechcú. Chlapi doma neboli, no ženy benzín zhrabli a tak som sa zbavil 4l bandasky benzínu. Ženy obchodníčky hneď ponúkli na predaj papuče zo soba.

Po chvíli došli chlapi. Chvíľu sme pokecali, ale bolo vidno, že naša prítomnosť im vôbec nechýbala. Tak sme sa po pár fotkách pobrali preč. Povedali nám, že do Eleckej je to 19km, čo ešte bolo dosť. A že cestou sú sem tam stromy. Tak sme šľapali ďalej a na 13. km Mišo povedal, že na dnes stačí a nechce riskovať ísť ďalej, keďže nebolo vidno, či za kopcom pred nami sú tiež stromy.

Tak sme sa zložili a klasický postup. Drevo, jama, oheň, stan. Každý si už varil svoju vlastnú večeru a vodu. Ja som zistil, že som asi ráno nechal lyžičku kde som varil. To ma trochu rozčarilo, tak som množstvo cestovín obmedzil.

Mišo ma ako každý večer ponúkol malým kúskom slaniny, čo som však tentokrát zdvorilo odmietol. Živiť Jančiho primitivizmus nebudem.

Po západe slnka sa ako vždy schladilo. No tentokrát trochu viac. Ešte keď sme sedeli pri ohni, tak posledný údaj z teplomera bol -28° . Potom teplomer ľahol. Keď sme liezli dnu, zdala sa riadna kosa, no nenapadlo mi, že je to viac ako inokedy. Tak som nechal bivak vrece s Alu foliou v ruksaku.

Kosa v noci bola riadna. Pozakrývali sme sa všetkým čo sme mali, von som už nešiel, a celú noc sme sa pravidelne budili. Dohodli sme sa, že ráno vyrazíme skoro, aby sme boli doobeda v Eleckej a bezpečne stihli vlaky. Bolo to ešte 10km.

Štrnásty deň - 23.03.2012, piatok

Po ťažkej noci bol ráno stan ako ľadová kocka. Teplomer to v Jančiho spacáku rozhodil a Janči z neho vyčítal, že keď šiel do stanu, tak bolo takmer -36°C . Predpokladám, že neskôr sa ešte ochladilo a v stane sme mali -30°C . Bol

⁴To vyžieranie spočívalo v tom, že každý večer, keď sme začali variť, som si od nich dal jeden maličky kúsok slaniny koli chuti v ústach ...

to ten druh zážitku o ktorých sa hovorí, že nemusia byť dobré, hlavne že sú intenzívne.

Donútili sme sa vstať skoro. Slnko už vyšlo, takže sa oteplilo na -28°C a teplota pomaly stúpala. Bola to naša posledná noc vonku na Urale a teda užili sme si ju. Vyrazili sme pred deviatou, čo bol asi rekord. Moták ako vždy, ďaleko za nami. Už som neriešil.

Nahodil som riadne tempo, keďže som nechcel nocovať na stanici. Prvú prestávku som spravil až na 6. km, čo bolo na kopci, z ktorého bolo krásne blízko — cca 5km — vidno Elecku⁵. Keď došiel Mišo, tak riadne nadával, či sme sa zbláznili. Janči sa držal, no po chvíli ho to prešlo a vychutnávali sme blízkosť civilizácie.

Napriek tomu, že tá dedina vyzerala otrasne — vlastne pár fabriek, komíny a čierny dym — nevedel som sa vynadávať. Pred 12:00 som z východu začul trúbenie vlaku. Vtedy ma opustili sily. Ak je to totiž môj vlak, tak ho nestiham. Vlak prišiel, odišiel a ja som stále dúfal, že to bol nejaký rýchlik do Moskvy. Aj preto, že sa kolo nás prehnali domorodci na skútroch.

Trochu som zaostal. Asi 1km pred dedinou sa pristavil na skútri starý Nenec, či nechcem zviešť. Ja že prečo nie. Dal mi veci na drevené sane za skútrom a už sme hnali. Svišťal si to na tej Yamahe asi 40km/h. Dorazil som na stanicu spolu s Mišom a Jančim. Pozerali ako bačovia na Tuzex.

Zbiehali sa tam ďalšie skútre, takže očividne tie správne vlaky mali ešte len prísť. Tak aj bolo. smerom na Vorkutu mal prísť o jednej a odísť o druhej. Prítomnosť domorodcov využil Janči na to, aby si potvrdil weekendovy festival v Labytnangi⁶ a teda sa rozhodli ísť opačným smerom než ja.

V rozľahlej, príjemnej a hlavne teplej čakárni sme sa rozložili a prvý krát po 12 dňoch užili teploty nad -10°C . Jak sme sa tam chvíľu trochu zľudšťovali a ja som medzitým kúpil lístok do Vorkuty, bol som upozornený, že hoci to nie je ďaleko, vlak tam dôjde až večer o pol desiatej, lebo kdesi 3 hod. stojí a čaká. Bolo mi to jedno.

Rozlúčili sme sa. S Jančim sme si nič nenahovárali, s Mišom sa mi to páčilo. Taký život. Nasadol som a šli sme. Bol to obščaj a tak som si kdesi sadol a ľutoval ostatných, že čo bude až sa na mne 2 týždňový smrad začne odparovať. Trpieť som však začal ja, lebo mi v lyžiarkach a gatiach začalo byť neznesiteľne horúco. Tak som šiel na wecko zbaviť sa časti oblečenia.

Došli sme na stanicu, kde sa stojí 3 hod. Asi po hod. sa ku mne privravela nejaká veselá chasa. Po chvíli ma presvedčili, nech s nimi prestúpim na iný vlak, že budeme vo Vorkute o hodinu skôr. Keďže som chcel kúpiť aj lístok

⁵BTW v ruštine Елецкая

⁶Лабытнанги.

do Moskvy ešte dnes, tak som súhlasil.

Prestup prešiel. Potom sme už sedeli v jednom oddieli, chlastali "Silu žizni"⁷ a kecali a baviči Vodim s Mišou všetkých bavili. Chlapci boli pripitý a hyperiniciatívny a chceli ísť kupovať lístok so mnou, tvrdiac, že bez známosti sa to nedá a vystrihajúc ma pred kvantom nástrah. Vraj za 20 rokov sa nič nezmenilo a ešte je vo Vorkute problém so skorumpovanou políciou.

To, že ich tvrdenie o nákupe lístkov bolo v značnom rozpore s faktom, že lístok je možné ľahko lúpiť on-line a aj pozrieť obsadenosť vlaku ich očividne netrápilo a ja som im to nemienil narúšať.

Dorazili sme. Lístok som si kúpil bez problémov sám a so slušnou políciou bol ten problém, že ma chcela chrániť pred dvomi ožranmi. Tak som musel povedať, že im dôverujem a nie je problém, ináč by ich vyrazili zo stanice. Zapísali si údaje z dokladov, takže ak by sa mi čokoľvek stalo, chlapci majú prúser. Tak som ich nazval bodyguardami a starali sa o mňa.

Chceli ma presvedčiť, nech idem nocovať k nim, no chcel som kľudnú noc a izbu, kde rozložím všetky rozpadajúce sa veci a teplú sprchu, kde budem stať hodinu. Tak sme sa dohodli, že vezmemem taxi, pojdeme k hotelu, ak bude voľná izba ostanem tam, ak nie, idem k nim.

Našťastie hotel mal voľnú izbu, tak sme sa rozlúčili s tým, že sa ráno ozvem a šiel som hore. Bol to ten najhorší hotel čo sa pomeru cena/kvalita týka, no tiekla teplá voda, bolo tam použité mydlo a na recepcii mi predali posledný šampón. Šecky veci som rozložil, spáchal hygienu a ľahol po čase do príjemnej postele.

Pätnásty deň - 24.03.2012, sobota

Vstal som a čudoval som sa, že prečo nezvonil budík. Po chvíli som zistil, že zvoníť bude až o hodinu. Trochu ma to prekvapilo, lebo som spal len 7 hodín. Asi mi to spanie v mraze, ranne vstávanie a šľapanie chýba.

Vznikol nečakaný problém. Sú raňajky hotelové od 7:00 alebo od 8:00? Niečo také som v hoteli nikdy neriešil. Zvykol som sa pýtať do ktorej a nie od ktorej sú raňajky. Našťastie dobrý ruský zvyk vo forme horúcej vody na kávu či čaj bol zachovaný aj na siedmom poschodí hotela Vorkuta a tak som si zalial 3v1.

Okolo ôsmej som sa pobral na raňajky. Podľa očakávania to neboli švédske stoly. Jasným náznakom tohto stavu bol raňajkový lístok. Skôr školská jedáleň, kde po odovzdaní lístka človek dostal čosi malé. Ešte že čaju a mlieka bolo neobmedzene. Za oknom dulo a snežilo. Bolo tam prázdno a tak to vlastne boli celkom príjemné raňajky.

⁷Nejaký alkohol ktorý sa fakt tak volá ...

Vrátil som sa na izbu a mal som 3 hodiny na zbalenie. Nejak sa mi ale nechcelo, takže som to stihal na tesno. Ešte som presúšal niektoré vlhké veci a batoh som balil tak, aby som to nemusel otvoriť skôr než doma. V ložaku som mal len veci do vlaku a perovu bundu, ktorá do ruksaku nevošla. Na rozdiel od teploty pod -20 , kde bol ložák nezbaliteľný kus ľadu, som bol fascinovaný tým, aký je ten materiál mäkký a poddajný.

O 11:55 som vypadol. Nechal som si zavolať taxík a odviezol sa na stanicu. Mal som 4 hodiny času, tak som sa zložil v čakárni. Nanešťastie vedľa dverí do bufetu, ktorému som pár krát podľahol. Kúpil som si profi Sudoku a čas letel rýchlo. Vyriešil som jedno.

Pred druhou došiel Nenec ktorý vyzeral akoby ťažký alkáč a pokúšal sa dostať do bufetu hoci medzi 13:00 a 14:00 bola pauza. Tak som ho trochu usmerňoval, keďže očividne nezvládal prečítať čo bolo na dverách. Zaujímavé bolo pozorovať ako funguje ich oblečenie. Najprv som nechápal, prečo občas zastane a mrví sa tam ako larva, ktorá chce z ulity, no pochopil som. Presúval ruky z rukávou do vnútra kde mal vrecká a potom ich zasa vrazil do rukávou. Bez toho, aby sa z vonku čokoľvek pohlo. Na rukávoch majú ešte prišité rukavice a o5 jednoduchým pohybom buď mal von holé ruky, alebo v rukaviciach. Premakaný systém, ktorý im umožňuje strácať minimum tepla. Nechápal som, prečo je ich oblečenie ako stan, no už je to jasné.

Keď kúpil čo chcel a odišiel, tak som počul babušky v bufete ako ho nazvali dinosaurom. Celkom trefne. Oni si fakt žijú taký svoj spomalený život tak ako pred 100–vkami rokov a do značnej miery ignoruju dianie kolo nich.

Vlak pristavili neskôr než mali, no nalodenie bolo bez problémov⁸. Vo Vorkute snežilo a fúkalo. Tak som si spravil fotku z mesta na rozlúčku a šli sme.

Večer som si dal Vifónku, popísal a šiel som spať. Ako vždycky, vlak bol strašne prekúrený. Bol prekúrený aj z Moskvy . . .

Šestnásty deň - 25.03.2012, nedeľa

Ráno som sa o5 zobudil skoro. Vlak ešte viacmenej spal. Tak som si dal pri okne rannú kávu, dorazil sušené mlieko a müsli z tripu a špekuloval koľko je hodín. Podľa rozpisu staníc by sme totiž mali stáť, no nestali sme. Po rozhovore so sprievodkyňou som mal jasno, že medzi Vorkutou a Uralom je naozaj rozdiel jedna hodina a teda chlapani celé 2 týždne tvrdili blbosť. Mnohé sa tým vysvetlilo. GPS funguje správne. :)

⁸Tak mi napadlo, nemalo by byť "navlakenie"?

Dočítal som požičané ruské noviny, dopísal chýbajúce časti z denníka, chvíľu pospal a čakal na zastávku odruhej, ktorá mala byť dlhšia. Čas sa vliekol pomalšie ako do Vorkuty. Asi aj preto, že som bol nachcípáný a viac som spal.

Zastávka došla, bola 30 min. a nebezpečná, keďže bábušky s pirôžkami. Všetky predsavzatia o skromnej strave boli fuč. Ešte horšia bola zastávka o siedmej večer, tam boli ešte lepšie babušky a neodoprel som si vyprázanú obalenú rybu či misku pirohov a la naše so zemiakmi a smaženou cibulkou. Čisté občerstvo. Ďalší deň nejem.

Večer som zaľahol po zotmení a na počudovanie som aj zaspal v celku skoro. A s malými prestávkami spal až do rána.

Sedemnásty deň - 26.03.2012, pondelok

Vstal som s vychádzajúcim slnkom. Je to príjemné. Vlak ešte spal. Spravil som si rannú kávu a kochal sa ako vždy brezami a smrekmi a pozoroval zastúpenie jedlí. Súčasne sa hrabal v slovníku a pripomínal ruské slovíčka. Poobede som v Moskve a bude treba nájsť hotel. Raňajky žiadne, podľa plánu. Uvidíme ako dlho mi to vydrží.

Celkom to šlo. Zdá sa, že včerajšie babuškovské hody nebol celkom ideál, takže mi to prišlo aj vhod. Naša — spolucestujúca jehovistka s jehovistom — ma ponúkla na obed suchármi, tak to mi celkom prišlo vhod. Posledné 3 hodiny vo vlaku sú najhoršie, aj keď je pravda, že posledná hodina a pol zbehne rýchlo. Vyzliešť a odovzdať prádlo, prichystať batožinu, ... Vlaky v Rusku chodia kurevsky presne. Aj keď je pravda, že sme mali 2x30min zastávku, takže meškanie by sa dalo dohnať.

Vystúpil som a hneď sa metrom odviezol na Paveleckij a tam začal hľadať hotel. Policajt ma kamsi nasmeroval, tak som šiel. Čakal som vysoké ceny v Moskve, ale kus ma to šoklo. Prvý som zrušil, lebo nebrali karty. Cena okolo 150 Euro za noc. Druhý Ibiss 175. A keď ešte povedali, že bez raňajok ... Na štvrtý pokus som našiel malý hostel, izba pre 7 ľudí za 20 Euro. Nebolo čo riešiť. Chcel som už len prespať a ísť na letisko.

Pohodová recepcia, poradili mi skratku s5, tak som si ju večer prešiel a poslali na Danilovskij rynek električkou, ak chcem kúpiť pyrohovník. A ja som chcel. Naučil som sa jazdiť po Moskve električkou, aby som zistil, že dnes je tam sanitárny deň. :) Znechutený cenami som šiel spať.

Osemnásty deň - 27.03.2012, utorok

Zobudil som sa skoro, no na Vorkutský čas ani nie. Dal som kávu z automatu a pobral sa zasa na Danilovskij rynek. Cestou bol subway, tak som tam dal raňajky, ktoré ma sklamali. Asi preda len pyrôžky od babušiek.

Na rynku som pyrôžkovník bez problémov kúpil a zistil, že nie je jediný problém kúpiť technickú benzín. Mám pocit, že Janči okrem keksíka pre seba nedokáže vybaviť nič. Pochodil som ešte po rynku, pokochal sa predajom ovocných a mliečnych výrobkov a vedel som, kde by som nakupoval byť tu dlhšie. Normálna samoobsluha tuna bola o triedu drahšia a asi 2x drahšia než v Nemecku.

Na hotely som mal pokec so staršou recepčnou a tá mi povedala, že v Rusku viacmenej stredná vrstva neexistuje. Buď chudobná, ktorá kupuje chlieb a lacné pyrôžky v malých stánkoch, alebo pracháči platiaci v samoobsluže za predražené veci.

Vrátil som sa spokojný na hostel, zbalil šecker, dal veci na recepciu a počítal noviny, keďže bol počítač s Internetom, súčasne prešiel Emaily a zistil, že sa naozaj nič za tie 2 týždne nestalo.

O pol jednej som sa pobral na stanicu. Vlaku na letisko mi ušiel skutočne pred nosom, keďže ich automaty zdá sa nemajú v láske kreditky. Pohoda, mal som rezervu. Na letisku bez problémov a pochopil som, čo znamená tá zvláštna značka na mojom pase. Pri pasovej kontrole bola jedna šora kde nikto nestál s názvom "Electronic Passport Only". Keďže tam bola rovnaká značka ako na mojom pase, tak som skúsil. Trvalo to 3x dlhšie, lebo pasovaci si rozprávali fty. Rusy už zdá sa majú celotelové scanery, lebo takú technológiu scanovania som ešte nevidel.

Nové skúsenosti

1. Perova vesta fajn na spanie, no na sedenie vonku to chce poctivú perovku s kapucou do takej zimy.
2. Málo tekutín zvyšuje riziko omrzlín⁹.
3. V lyžiarkach sa dá sedieť von tak do -15° . Potom to začne byť zle. Chce to dačo teplé na po príchode do campu a sedenie.
4. Spacák¹⁰ je fakt do -25° . Keď je vonku pod -30° , je vždy s daným spacákom problém.
5. Vylepšiť prácu s benziňakom.
6. VBL super!!!
7. Bivak vrece v stane ani nie, aspoň nie keď nebola extrém zima. Vlhkosť sa nejak dostala do ňho a zrážala sa v ňom. Zrážať sa má na stenách stanu.
8. Nikdy nechod s rozmazaným deckom!!!
9. Termosky s gombičkou sú na nič. Keď su prázdne, všetko zmrzne a nejdú poriadne otvoriť.
10. Ťahať vrece bolo síce fajn, ale sane by boli lepšie.
11. Náhradné hroty na paličky.

⁹Nie že by som o tom pred tým nevedel, len ono to nejak človeku nedôjde kým to nezažije. . .

¹⁰Môj 20 ročný Actic – A2.

Záver

Po prepísaní som sa celkom čudoval, aký som bol k Mihaľovy pri písaní denníka ohľaduplný. V pamäti toho totiž ostalo viac. Ak zabudnem na Jančiho obľúbenú riekanku o plexiskle, či expresívne výrazy ktorými ho Mišo častoval, tak jednu vec zabudnúť nechcem. Je to príbeh o lopate.

X-tý deň sme si s Mišom povedali, že lopaty by sa raz mohol chytiť aj Janči. On samozrejme nenamietal a po príchode do tábora sa chopil lopaty a začal ňou metať. Po chvíli sme sa na ňo s Mišom začali neveriacky dívať a spýtali sa ho, že čo to vlastne robí. On sa totiž tou lopatou šílene oháňal, všade vo vzduchu bol sneh, ale množstvo snehu, ktoré bolo potrebné realne presunúť sa nejak nemenilo. Janči nám s bohorovným kludom jemu vlastným oznámil, že on sa snaží robiť efektívne pohyby, aby sa pri tom lopatovaní neunavil. Zjavne mu unikol taký malý detail, že to podstatne pri lopatovaní nie je to, či sa unaví, ale či premiestni chcený material z A do B. A nám zjavne uniklo, že ten človek asi v živote nedržal lopatu v ruke.

Po návrate domov mi samozrejme nedalo, prefukol som vysokým tlakom benziňák, aby z neho vyšiel ten humus čo chlapani kúpili. Nalial som do ňho ako desaťročie pred Uralom technicky benzín a čuduj sa svete, varič zasa šľapal — a nepochybujem o tom, že ešte roky bude — ako víno. V kritických veciach sa človek asi nemôže spoliehať na druhých. Obzvlášť nie na típka, ktorého ak človek pošle pre kvalitne červené víno, tak mu prinesie nescedený viničkač . . .

Keď odmyslím nepríjemnosti, ktorým sa da ľahko vyvarovať, tak to bol super trip. Povedal som si, že niečo take, si s chuťou na oslavu 50-ty rád dám. Dúfam len, že nebude platiť, že plánovať je od slova plano :)